

เพ็ญพาย

บทที่ 12

หลังจากอาหารมื้อค่ำที่เย็นชาเมื่อแรกในบ้านซึ่งเธอจากไปนาน... ในเช้าวันรุ่งขึ้น ชะชนก็กลับมาเป็นพี่ชายที่อบอุ่นคนเดิม

ร่างสูงที่ล่ำสันมายืนกอดคอของเธอวิ่งออกกำลังอยู่ที่ถนนซึ่งตัดขอบสนามไม้ประดับต้นสูงที่ปลูกรายเรียงช่วยบังแสงอาทิตย์ยามเช้า เธอหันมาเห็นจิ้งจิ้งเหาะมายืนหอบหายใจตรงหน้า

“ตื่นแต่เช้าเชียว นี่กว่าจะเหนื่อยจนนอนไม่ยอมตื่นเสียอีก”

“เมื่อคืนหลับเป็นตายเลยล่ะ” ใบหน้าสดใสของหญิงสาวเป็นสีเข้ม ขึ้นเพราะละอองเหงื่อ ผมถูกรวบไว้กลางศีรษะทิ้งไรผมอ่อนๆ รอบกรอบหน้า “ดีจริงที่มีที่วิ่งอยู่ในบ้านแบบนี้”

“ไม่ยักรู้ว่าแก้วเป็นเด็กกอนามัยชอบจ็อกกิ้งตอนเช้าๆ”

“แก้วชอบวิ่งกับว่ายน้ แต่ไม่ค่อยสู้กีฬาากลางแดดหรอกค่ะ”

หนุ่มใหญ่ลอบมองร่างโปร่งที่สวยสมบูรณ์ของเธอ หญิงสาวสวมเสื้อยืดคอกระเช้า กางเกงเข้ารูปสั้นเหนือเข่าอวดแขนขาเรียว ที่งดงามด้วยกล้ามเนื้อกระชับ เธอสวยมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว เป็นเด็กผู้หญิงที่สวยที่สุดในความคิดของเด็กหนุ่มที่เฝ้ามองสาวน้อยเติบโตขึ้นมาภายใต้ชายคาบ้านเดียวกัน

“กลัวผิวเสียละซี” เขาแกล้งว่า

“อยู่ที่นั่นก็โดนแดดลมทั้งวันอยู่แล้ว ขึ้นออกไปเล่นกีฬาอีก แก้วคงดำเป็นอะไร เพื่อนบางคนทั้งฝ่าทั้งกระชั้นเต็มหน้าเลย”

“ปล่อยให้ฝ่าชั้นหน้าเสียบ้างก็จะได้สวยน้อยลง พี่จะได้ไม่ต้องปวดหัวมาก”

หญิงสาวหัวเราะ “พี่นะน่าจะดีใจที่มีน้องสาวสวยนะคะ”

“นั่นซี แต่ทำไมพี่ไม่ดีใจเลย”

“พี่นะอยากให้แก้วน่าเกลียดหรือ”

“ถ้าแก้วน่าเกลียด พี่คงจะสบายใจกว่านี้มาก”

ชายหนุ่มโอบไหล่เธอพาให้เดินเข้าบ้าน ฉัตรแก้วคิดว่าเขาก็คงเหมือนพี่ชายทั่วๆ ไปที่กังวลกับการที่น้องสาวจะมีคนรัก

“วันนี้มีแผนการยังไง บอกให้รู้หน่อยซี”

“รถบรรทุกจะเอาของมาส่งค่ะ แก้วคงจัดของทั้งวัน พรุ่งนี้ถึงจะพาแม่ไปหาหมอ”

“ต้องการให้พี่ช่วยอะไรไหม”

“พี่นะกำลังงานยุ่ง แก้วไม่อยากกวนพี่นะหรอก อ๊ะก็อยู่แล้วแก้วก็ยังมีหนูตากับพีุ่ทธอีกด้วย”

“พีุ่ทธ...?” ชายหนุ่มเลิกคิ้ว

“พีุ่ทธเป็นหลานของน้ำพรรณไงคะ”

ชายหนุ่มนึกได้ว่า ชื่อนี้เคยถูกเอ่ยถึงเมื่อหญิงสาวถูกส่งไปอยู่กับพรรณงามครั้งแล้วครั้งเล่า

“เขาเป็นยังไงบ้างพีุ่ทธคนนี้ ทำไมจู่ๆ ก็โผล่ออกมา”

“เขาเพิ่งกลับจากอเมริกาค่ะ ได้ปริญญาโททางกฎหมายกับการบริหาร กำลังรองานราชการ ตอนนี้นั่งว่างก็เลยมาช่วยแก้ว”

“มาช่วยทำอะไร” เสียงถามเจือหัวเราะไม่วายมีกังวานกระด้าง

เธอมองใบหน้าคมสะอ้านมีรอยคราที่ถูกโกนใหม่ๆ ตัดกับเรียวปากสีสด รู้ว่าพี่ชายมีความรู้สึกไม่ดีต่อครอบครัวของพรรณงาม

“อาจเพราะมาช่วยแก้วยังดีกว่าปล่อยให้เวลาผ่านไปเฉยๆ ก็ได้”

“ใครที่อยู่ใกล้เราแล้วมีเหตุผลแค่นั้นก็คงไม่ปรกติแล้วละ”

เขาพูดยิ้มๆ ขณะที่นึกคาดเดาความมุ่งหมายของครอบครัวทนายอย่างซิงซัง

ฉัตรแก้วไม่ได้นึกไปไกล จึงได้แต่หัวเราะ

คุณสมัยเปิดประตูออกมาพอดี “คุณแม่เสร็จแล้วค่ะ”

ฉัตรแก้วบอกชะชนว่า “แก้วจะพาแม่ดูรอบๆ บ้านค่ะ”

ร่างสูงเดินตามเข้าห้อง จับตาดูที่ร่างบนเตียงของหญิงพิการในเครื่องแต่งกายสวยเรียบแต่สดใสที่ลูกสาวสรรหามาให้ ผมถูกจัดทรงเรียบร้อย ใบหน้านวลมีสีสัน แม้มยามเคลื่อนไหวจะบิดเบี้ยวผิดปกติไปบ้าง ฉัตรแก้วเข้าไปจุมพิตมารดาหลายครั้ง

“แม่ ลูกจากที่นอนนะคะ แก้วจะพาแม่ดูรอบๆ บ้าน”

คุณสมัยเข็นรถมารอ ฉัตรแก้วหันมามองชายหนุ่มอย่างเรียกร้อง

ชายหนุ่มเดินเข้าไปใกล้เตียง รู้สึกว่าแต่ละย่างก้าวต้องอาศัยการบังคับมากกว่าธรรมดา

“จะให้พี่ทำยังไง”

“ช่วยอุ้มแม่ขึ้นนั่งรถเข็นหน่อยค่ะ”

เขาลังเล ก่อนจะก้มลงไป ตาต่อตาประสานกัน คุณกัญญามีอาการเกร็งขึ้นในทันที

“ถนัดไหมคะ ความจริงมีวิธีย้ายตัวที่ง่ายกว่าอุ้มแบบนี้...”

ร่างเล็กๆ ลอยขึ้นอย่างง่ายดายก่อนจะถูกวางลงบนรถเข็น ฉัตรแก้วและคุณสมัยเข้าไปช่วยจัดที่นั่งให้ ไม่ได้สังเกตเห็นใบหน้าที่ยิ่งเฉยๆ ว่าดวงตาของหญิงพิการจับตามองอีกฝ่ายอย่างระแวงระไวกังวล

“พี่นะแข็งแรงจังเลย”

ตามองตา... ประสานกันในระยะชิดใกล้อีกครั้งก่อนชายหนุ่มจะถอยออกมา “อากัญญะผมลงเอยะเลยนะ” เขาพูดไม่เต็มเสียง

“ดีแล้วละค่ะที่ผมม ถ้าอ้วนจะรักษาตัวยาก เวลานอนเนื้อจะถูกทับ เราต้องคอยพลิกตัวจับแขนขาให้เคลื่อนไหว”

“มีลูกดีก็เป็นอย่างนี้” เขาลดสายตาลงมองคุณกัญญาอีกครั้ง ดวงตาในใบหน้าที่เฉยๆ ในมุมที่เธอมองเห็นชัดกว่าการมองตรงๆ ยังจับจ้องมองมาอย่างครุ่นคิดระคนหวาดระแวง... เหมือนอย่างที่เคยเป็นเมื่อเขาไปเยี่ยมที่ภูเก็ท สร้างความอึดอัดใจให้เป็นอย่างยิ่ง

แต่อีกสักครู่เธอก็จะลืม... ชายหนุ่มคาดคะเน ไม่ว่าจะทำอะไรขึ้นมาก็ได้ พอเขาหายหน้า สมองเล็กๆ ที่เสื่อมสภาพก็ลบความทรงจำเกี่ยวกับเขาออกไป

“แก้วรักแม่มากที่สุด” หญิงสาวก้มลงไปจุมพิตมารดาอีกครั้ง

ชายหนุ่มยื่นมือ ทว่าดวงตาที่หวาดระแวงของอีกฝ่ายยังจับจ้องมองเขาค่อยพยายามที่จะเรียกความทรงจำรำลึกกลับมา

“พี่ไปทำงานก่อนดีกว่า แล้วตอนเย็นจะกลับมาทานข้าวด้วย”

“ถ้าพี่นะมีธุระก็ไม่เป็นไรนะคะ ยังมีเวลาอีกเยอะ”

“ตกลง”

ร่างสูงเดินจากไป ดวงตาในใบหน้าที่เฉยๆ ยังจับจ้องตาม แม้ฉัตรแก้วจะหมุนรถ ลำคอและใบหน้าที่เสื่อมการควบคุมก็คล้ายกับจะพยายามค้นหาผู้ที่ทำให้ภาพในความหลังผุดจางๆ ขึ้นอีกครั้งหนึ่ง

ฉัตรแก้วไม่อยากทำให้มารดาไม่สบายใจจึงไม่เคยพยายามรื้อฟื้นความทรงจำเกี่ยวกับสองพี่น้อง หลังจากอุบัติเหตุและคุณกัญญาเริ่มจะฟื้นตัวจนรับฟังและครุ่นคิดตามการบอกเล่า ฉัตรแก้วจะข้ามเรื่องของชนะชนและซัซซัยไปเสีย เมื่อชนะชนไปเยี่ยมที่ภูเก็ท ชายหนุ่มเองก็พยายามเลี่ยงการเผชิญหน้ากับหญิงพิการ หากได้พบกัน ฉัตรแก้วก็ไม่ทำวามให้คุณกัญญาจำได้ พอชายหนุ่มห่างหาย เธอก็ไม่มีท่าทีจะเหลือความทรงจำใดๆ อีก

ในครั้งที่คุณกัญญาไม่ลืมนายเหมือนก่อน ดวงตาหม่นมัวกรอกไปมา เปล่งเสียงเป็นคำๆ คล้ายไม่สบายใจจนฉัตรแก้วสังเกตเห็น

“แม่เป็นอะไรก็ไม่รู้ เมื่อวานยังอารมณ์ดีอยู่เลย” เธอบ่นกับอัยฎางค์ซึ่งมาช่วยจัดข้าวของ อัยฎางค์ทำที่ห่วงใยคล้อยตาม แต่ใจคิดอย่างเบื้อหน่าย ‘จะเอาอะไรกับคนพิการสมองไม่ปกติแบบนี้’

คนที่มาเยือนทำให้ชายหนุ่มไม่พอใจ ยุทธนาและพรรณงามกับพิรดา.....

ชายหนุ่มทนนั่งอยู่ด้วยชั่วคราวก็ขอตัวกลับทั้งๆ ที่หึ่งหวงยุทธนาครามครัน แต่ถึงอย่างไรการปลีกตัวจากไปก็ยิ่งดีกว่าที่จะทนอยู่กับคนที่น่าเบื้อหน่ายเหล่านี้ จับกลุ่มกันอยู่รอบๆ คนป่วย เสแสร้งพูดจากัน เหมือนกับเชื่อว่าคุณกัญญาจะมีส่วนร่วมรับรู้ในการสนทนาด้วย

คุณพรรณงามนั้นก็มักจะมองเขาราวกับเป็นบุคคลภายนอก ขณะที่พยายามจะดึงหลานชายเข้ามาร่วมวงสนทนาญาติ

“แล้วผมจะมาใหม่” เขาบอกฉัตรแก้วอีกครั้ง

พิรดาตามองตามร่างสูงที่เดินหน้าบูดจากไป นินทาว่า

“พอเรามาที่อารมณ์ไม่ดีหนีกลับเลย”

“อัยกลุ่มใจเพราะว่าต้องกลับไปเรียนต่างหาก” หญิงสาวแก้แทน “เขาหวังว่าจะไม่มีใครช่วยแก้วดูแลแม่”

“ทำไมจะต้องหวัง พวกเราอยู่กันตั้งหลายคน จริงไหมพี่ยุทธ”

หนุ่มใหญ่พยักหน้า “น้องแก้วเรียกใช้พี่ได้ทุกเวลาเลย”

เธอคิดว่าใครจะกล้า อัยฎางค์ต้องไม่สบายใจ แล้วยังชนะชนอีกคน ความเป็นหลานของพรรณงามก็แบ่งแยกก็ดกกันอยู่แล้ว

ยุทธนานั่งเล่นเปียโนขณะที่สตรีทั้งสามตามกันขึ้นห้อง ถึงแม้

ห้องนอนของหญิงสาวจะอยู่ใกล้บันได พรรณงามก็ยังไม่สบอารมณ์
 “ถึงยังไงก็อยู่ชั้นเดียวกับกันอยู่ดี น้ำอืดอืดใจแทนหนูจริงๆ”
 “แก้วไม่เห็นจะอืดอืดเลย แก้วอยู่อย่างนี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว
 ก็สบายดีไม่เคยมีปัญหาเลย”

“ก็ตอนนั้นแม่เรายังดีๆ อยู่นี่นา แล้วน้ำก็รู้ดีว่าคุณก็เป็นผู้เป็น
 ห่วงแกวขนาดไหน ถึงได้ให้ไปอยู่กับน้ำบ้าง ส่งไปเรียนที่อื่นบ้าง”

พริดา สนอกสนใจกล่องดนตรีที่มีรูปปั้นดาราดาวจิ๋ว พอไขลาน
 แป้นวงกลมก็หมุนไปรอบๆ พร้อมส่งเสียงดนตรีแล้วยังมีไฟพริบพราย
 “น่ารักดีจังเลย”

“พี่นะซื้อมาให้ตอนกลับจากเมืองนอก” ฉัตรแก้วกระซิบ
 “เข้าใจซื้อของจิงเลยนะ” ปรกาศตาเธอเปล่งประกาย ไม่กล้า
 พูดถึงชนะชนเพราะกลัวว่าพรรณงามจะขุ่นเคือง ได้แต่แอบยิ้มอ้อมเอม

พริดาชื่นชมชนะชน เมื่อตอนที่ครอบครัวของเธอยังไม่มีปัญหา
 กับชายหนุ่ม พริดาเคยได้ยินแต่มารดาพูดถึงคุณกัญญาในเชิงตำหนิ
 ที่มีอคติกับลูกเลี้ยง เด็กสาวจึงปล่อยใจให้ไฝ่ฝันถึงชนะชนอย่างไม่มี
 ขอบเขตปิดกัน แต่หลังจากอุบัติเหตุและพ่อแม่ของเธอยื่นหยัด
 ปกป้องผลประโยชน์เต็มทีจนมีปัญหาขัดแย้งกับชายหนุ่มจนต้องตัดสินใจ
 ด้วยพิธีการทางกฎหมายบ่อยๆ สิ่งที่พริดาได้ฟังตลอดมาก็คือความ
 โกรธเคืองเกลียดชังเป็นปฏิปักษ์ ซึ่งหญิงสาวรู้สึกว่ามันมากเกินไปด้วยความ
 พอดีไปด้วยซ้ำ

เธอกระซิบกับฉัตรแก้ว “เวลาไปเมืองนอก ไม่มีใครสนุกกับ
 การหิวของฝาก แต่พี่นะซื้อเจ้านี่กลับมาเซียวหรือ ไม่ใช่เล็กๆ
 เลยนะ แล้วยังแตกหักง่ายอีกด้วย”

“เขาถือขึ้นเครื่องมา” ฉัตรแก้วเอียงหน้าเข้าไปกระซิบ

คนที่ถูกพูดถึงมีสีหน้าเครียดเมื่อเห็นรถยนต์จอดอยู่ เสียง
 เปียโนที่ตั้งแวงทำให้คว่ำเขม้ขมวดมุ่น เสียงนั้นดังชัดขึ้นเมื่อชายหนุ่ม
 ผลักประตูเข้ามายังห้องรับแขก พอผ่านมุมห้อง ร่างที่หันเงียงๆ
 เคลื่อนไหวน้อยๆ ตามการบรรเลงเพลงทำให้แปลกใจ

ยุทธนาหันมา พอเห็นว่าเป็นใครก็ชะงักมือที่กำลังเล่น

“สวัสดีครับ” ชายหนุ่มยกมือไหว้

ชนะชนรับไหว้ “ผมไม่เคยเห็นคุณมาก่อน”

“ผมยุทธนาครับ” กล่าวพลางลุกขึ้น “ผมมาหาแก้ว”

ชนะชนมองอย่างไม่เป็นมิตร “แล้วเขาไปอยู่เสียที่ไหน”

“อยู่ข้างบนกับน้ำพรรณครับ”

“อ้อ” เสียงรับรู้หัวนสัน

“คุณคงจะเป็นพี่นะ ของแก้ว”

“ผม ชนะชน”

ยุทธนายิ้ม “แก้วพูดถึงคุณตลอดเวลา”

สีหน้าของคนฟังแปลกใจ “หรือครับ พูดว่ายังไงบ้าง”

อีกฝ่ายตอบเจือหัวเราะ “เขาชื่นชมคุณชนะชนมากครับ
 ทุกคนที่ได้ฟังจะเห็นภาพพี่ชายที่ดีที่สุดกันทั้งนั้น”

“ผมคงเป็นอย่างนั้นสำหรับแก้วได้คนเดียว” เสียงพูดเขาเจือ
 หัวเราะทว่าปรกาศตาแกร่งกร้าว

ฉัตรแก้วลงบันไดมาพอดี ยินดีที่เห็นสองชายญาติดีกัน
 และเพราะว่าคุณพรรณงามลงบันไดตามมาติดๆ หญิงสาวจึงต้อง
 สำรวมระมัดระวังท่าทีกว่าปรกติ

“พี่นะกลับมาแล้วหรือคะ”

ชายหนุ่มมองเลยไปทางด้านหลังเธอแต่ก็ไม่ถวิลหาใคร
 ทั้งสิ้น “นึกว่าแก้ว อยู่คนเดียว ก็เลยจะกลับมาทานข้าวเป็นเพื่อน”

คุณพรรณงามเองก็วางสีหน้าไม่สนิทเช่นกัน

“เชิญทานด้วยกันซีคะ” เธอฝันยิ้ม

“ไม่เป็นไร” น้ำเสียงที่ตอบเย็นชา เขาหันมาหาฉัตรแก้ว

“พี่จะออกไปข้างนอก”

พริดาได้แต่จับตามองชายหนุ่มอยู่ข้างหลังมารดาด้วยสีหน้าที่
 ซ่อนความชื่นชมไว้ไม่ได้ ชนะชนสะดุดใจอยู่เหมือนกัน สมัยเป็น
 วัยรุ่น หญิงสาวผู้นี้เคยมาหาฉัตรแก้วบ่อยๆ แม้ไม่สนิทสนมกัน
 แต่ชนะชนก็รู้ว่าเขาเป็นวีรบุรุษในหัวใจของเด็กสาวทั้งสอง

หลายปีผ่านไป รูปร่างหน้าตาของพริดาเปลี่ยนไปมาก ทว่า
 สิ่งที่ฉายออกมาทางสีหน้าและดวงตาคู่นั้นมิได้เปลี่ยนแปลงเลย
 ดูจะวาววามเจิดจ้ากว่าเดิมเสียด้วยซ้ำ.....